

Рік невтомної роботи

Гете сказав, що художник повинен творити, а не говорити: „Künstler schaffe, rede nicht!“ Я додержувався цього правила все своє життя. Ніколи не говорив про свою творчість, — вона сама мусить говорити про себе, а, значить, і про мене, бо жодне слово, напродуніше, зягльбише, наямразвише не зможе змінити враження від музики. Отже, і тепер я не хочу говорити про свої твори, про автентичність їх творчого звуку і техніку здійснення його.

Я скажу тільки про ті зміни, які сталися в моєму житті, в моїх творчих планах і в моїй роботі за останній рік. То був рік невтомної, прекрасної і корисної роботи на всіх ділянках музичального життя. Важко було жити і працювати в „воєнному“ Львові, важко було всім музикантам, важко було і мені. Музичальна культура міста занепадала все нижче і нижче: не було ні постійного оперного театру, ні постійного симфонічного оркестру, — була тільки велика кількість безробітних, голодаючих музикантів. Консерваторія перебувала в згоні. Варшавська філармонія і польське радіо ігнорували мене як композитора, і в міг почути свої твори тільки далеко за межами колишньої Польщі.

Не дивно, що у мене назрало рішення поїхати все і емігрувати.

Але прийшов незабутній вересень 1939 року, прийшла Червона Армія, — і все змінилось. Я дістав змогу жити і працювати, як ніколи і шаснава людина, дістав змогу реалізувати творчі плани, про здійснення яких я не міг розмішати і мріяти.

У Львові відкрився постійний оперний театр, перші постановки якого довели його життєздатність і відкрили перспективи кращого розвитку. Утворено симфонічний оркестр, який за короткий час піднявся на ансонний рівень майстерності. Організовано цілу сітку навчальних музичних закладів, в яких дістали змогу вчитись широкі верстви трудящих.

Мої товариші! з захопленням працюємо над музикальними творами і музико-знавчими роботами й дослідженнями. Ми впевнені, що наша робота не є марним витрачанням часу, що її наслідки не залишаться лише на папері, ахній переживується в шухлядах письмового столу. Ми певні того, що наша робота, наша творча ініціатива завжди знайдуть підтримку з боку нашої партії і уряду, а боку всієї радянської громадськості, на користь якої ми всі працюємо.

Наші твори друкують, виконують, обговорюють, читають, нам допомагають у нашому творчому зростанні і стимулюють нашу творчу роботу.

Я хотів би наприкінці сказати тільки про те, що було моїм найбільшим враженням за цей час. Звичайно, в радісно відчувати всі зміни в мою життя, в житті моїх товаришів і близьких мені людей. Але найбільше враження справили на мене людські взаємовідносини в радянському суспільстві, готовність товариської підтримки і допомоги, відсутність заздрості і загарості, взаємне ровуніння і повага. І це враження в приношу найширшу подяку моїм товаришам — радянським композиторам і музикантам

Йосиф Коффілар

Професор Львівської Державної консерваторії, відповідальний секретар облаского правління Спілки радянських композиторів України.